

HĽADÁ
SA

MIA

SAM TSCHIDA

#stratilasompamäť #pokusovraždu
#dokonalýživotnainstagrams
#zoznamkapremilionárov #kdejepravda
#miernesomtoprifarbila

metafora

**HĽADÁ
SA
MIA**

SAM TSCHIDA

SAM TSCHIDA HLADÁ SA MIA

Vydala Grada Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 52. publikáciu

Z anglického originálu *SIRI, WHO AM I?* preložila do slovenčiny Mariana Ferusová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2020
Počet strán 320
Tlač Těšínská Tiskárna, a.s.

Copyright © 2020 by Sam Tschida
All rights reserved. First published in English by Quirk Books, Philadelphia,
Pennsylvania.

Cover Illustration © Shutterstock.com/fakes_designer
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2020
Translation © Mariana Ferusová, 2020

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-128-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-127-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-126-4 (print)

Venujem Lile, ktorej počas zrodu tejto knihy často musela stačiť mrazená pizza. A tiež Daphne, ktorá sa naučila pripraviť makaróny so syrom a skvelú praženicu. Dievčatá, ľúbim vás!

1. KAPITOLA

Zdalo sa, že patrím medzi ľudí, ktorí v utorok večer len tak skončia v nemocnici v kokteillových šatách, bez občianskeho preukazu a bez priateľov. Doktor skonštatoval, že posledné dva dni som prežila v ľahkej kóme ako Peter Gallagher vo filme *Kým si spal*, ktorý poznám naspamäť. Ako sa vlastne volám? O tom som nemala ani poňatia. Vedela som len to, že neznášam svoje vlasy. Môj účes bol možno následkom kómy (mala som na hlave poriadne hniezdo), no aj tak... Človek by čakal, že mu aspoň zmyjú krv z vlasov, nehovoriac o chraste, ktorá vyzerala, akoby som mala na hlave asi tonu všakovakých prípravkov. Sestrička Brenda ma však hneď uzemnila: „Zlatko, tu nie si v kúpeľoch. Pacientom robíme frizúru len na doktorov príkaz,“ zarehotala sa. Keď mi o chvíľku podala obrovský pohár vody, zadívala sa na moje vlasy, akoby si ich všimla prvý raz, a dodala: „Vyzerajú celkom dobre.“ Zrejme to povedala iba zo slušnosti. Ak to myslela vážne, nemá vkus. Nevieam to posúdiť, lebo som ju videla jedine v rovnošate.

Doktori tvrdili, že som síce stratila pamäť, ale okrem toho mi v podstate nebolo nič, no mne sa to akosi nezdalo. Nemohla som sa zbaviť pocitu, že som sa ocitla na pokraji smrti. Teda, niežeby som videla zosnulých príbuzných, ktorí ma vítali na druhom brehu, ale to nič nedokazovalo. Keďže som si nespomínala na vlastné meno, zrejme by som nespoznala ani ich. Možno sa stalo toto: Boh

zoslal niektorého môjho strýka, aby ma vyzdvihol, ale ja som si myslela, že to bol akýsi zvrhlík a premrhala som šancu dostať sa do neba.

Dôkazy o tom, že ma chcel niekto zabiť, boli síce nepriame, ale celkom presvedčivé¹:

- ▶ Poranenie tupým predmetom na záhlaví. (Dúfala som, že preto mám taký strašný účes.)
- ▶ Kokteilmové šaty. (Podľa mňa toto bolo dosť dôležité.)
- ▶ Množstvo alkoholu v krvi... Netušila som, čo tie čísla znamenajú, no mala ich na svedomí najmä vodka. Zvláštne, že som si nepamätala, kde bývam, no spomínala som si, čo pijem. #priority
- ▶ Nieкто (anonym) mi zavolať sanitku, ale nepočkal, aby ma na ceste do nemocnice držal za ruku.

Preto som predpokladala, že dakto sa pokúsil zabiť ma. Presne tak som sa cítila. Bola som poriadne osamelá a na škále bolesti by som si z desiatich stupňov zvolila ôsmy. Keď zistím, že som len kdesi spadla a takto si ublížila, budem veľmi sklamaná.

Odkedy som sa prebrala, v maličkom televízore v nemocničnej izbe som sledovala jednu šou *Kardashianky a ich rodina* za druhou. Asi v polovici relácie vošli do izby doktor so sestričkou. Aj keď podľa najnovšieho výskumu väčšinou len roznášali baktérie, priniesli so sebou závan dezinfekcie. Bola som si istá, že ak odtiaľto čoskoro nevypadnem, nebude ma trápiť už len zlý účes... A to som ani nebola hypochonderka. Myslela som si, že som celkom normálna. Lenže, ktovie... Čo bolo vlastne normálne? Rovnako

¹ Bola som právnička?

by som mohla tvrdiť, že sa mi páči akákoľvek hudba, dokonca aj country. No kto by bol nadšený z country?²

Brenda, ktorá mi objednala bezgluténové vegetariánske jedlo, lebo podľa nej som skrátka vyzerala ako vegetariánka, zreferovala neurológovi, doktorovi Patelovi, podrobnosti o mojom zdravotnom stave. Keby tak veľmi nepripomínal neurológa, bol by celkom príťažlivý. Ak by si ho nejaký stylistu vzal do parády, najprv by sa zbavil jeho pokrivaného oblečenia z druhej ruky a navliekol by ho do sexi fuksovej košele a obtiahnutých nohavíc v správnej veľkosti. (Nie, doktor Patel, vy nemáte obvod pásu osemdesiatšesť centimetrov.)³

„Zdá sa, že pacientka si nespomína na svoje meno,“ skonštatovala Brenda.

Kim, Khloé, Kourtney, Kris, Caitlyn, Kanye, Kendall, Kylie a ich deti... Pamätala som si všetky ich mená. Lenže ako, dopekla, som sa volala ja?

Neurológ skočil do reči Kim, ktorá práve nezaujato hovorila o permanentnej linke na pery. „Ako sa cítite?“

Prečo som nedokázala Kim ignorovať? Akoby môj mozog naprogramovali, aby sa zameral len na ňu. Bolo to preto, lebo bola pekná? Či skôr preto, lebo jej nepodstatné problémy neboli také stresujúce ako moje? Alebo som len nevedela spustiť oči z jej zadku? „Myslím, že mám problém sústrediť sa,“ odvetila som doktorovi Patelovi. „Neviem, či je to u mňa normálne.“

Patel konečne odtrhol zrak od mojich zdravotných záznamov. „Čas ukáže. Skôr než vám oznámim výsledky testov, môžem vám prezrieť hlavu?“

² Možno akurát Jolene.

³ Žeby som pracovala s módou?

I keď som si nepamätala všetko, marilo sa mi, že toto sa ma už pýtali.

„Čo sa týka fyzického poranenia, magnetická rezonancia a CT vyšetrenie nepreukázali znaky vnútorného krvácania,“ začal. „Opuch mozgu už určite ustupuje, a preto ste sa aj prebrali. Bolesť hlavy pretrvávajú zrejme ešte aspoň týždeň.“

„A čo moja pamäť?“

„Vaša pamäť...“ Na chvíľu sa odmlčal, aby si prečítal v mobile novú esemesku.⁴ „Trpíte traumatickou amnéziou, čo znamená, že spomienky sa vám s najväčšou pravdepodobnosťou vrátia, keď sa vyliečite. Neviem vám však zaručiť, kedy sa to stane – je možné, že to potrvá ešte celkom dlho.“

Znova sa mi zatočila hlava a začalo sa mi rozmazávať periférne videnie, no oprela som sa a zatvorila oči. Neomdlela som.

„Nateraz skúšajte čo najlepšie pospájať útržky zo svojho života. Ak si spomeniete na nejaké návyky, je väčšia šanca, že sa váš život vráti do starých koľají. Keď prídete domov, obklopte sa známymi tvármi, vráťte sa do práce a možno si postupne začnete všetko vybavovať.“

Domov. Návyky. Čo ma nepočúval?! Veď som ani netušila, ako sa volám alebo kto mi striháva vlasy.

„Hlavu hore, moja,“ utešovala ma sestrička Brenda. „Mám pre teba dobrú správu.“

„Dúfam, že mi navrhnete liečbu.“ Mohla by mi tiež ponúknuť nocľah na gauči. Prijala by som oboje.

⁴ ... alebo to všetko recitoval z nejakej stránky o zdraví?!

„Určite ti to pomôže oveľa viac ako ktorýkoľvek doktor.“ Zahľadela sa na mňa a počkala, kým jej budem venovať plnú pozornosť.

„Tak hovorte.“

„Stále si myslím, že si vegetariánka, takže sa budeš musieť popasovať s...“

„Odkiaľ to viete?“

Pokrútila hlavou, pozrela na mňa veľavravným pohľadom, ktorý naznačoval, že aj tak by som to nepochopila, a povedala: „Nabila som ti batériu na mobile. Sestrička na urgentnom príjme si myslela, že je pokazený, ale ja som si ho prezrela trochu lepšie. Je rozbitý, ale funguje.“ Podala mi ho.

Bol to totálne rozbitý a popraskaný iPhone. V hornej tretine displeja sa nedalo na nič klepnúť, no aj tak tam svietili iba aplikácie z banky a na predpoveď počasia. Dôležité priečinky som si uložila naspodok, na dosah palca.

Na pozadí sa objavila moja fotografia. Keď už nič iné, aspoň som mala na nej dobrý účes. Na polovici hlavy som mala vlasy plavé ako Gwen Stefani a pripomínala som pôvabnú divu zo strieborného plátna, na druhom boku som sa mohla pochváliť účesom na ježka. Napriek tomu účes vyzeral ako od kaderničky, nezdalo sa, že by som sa tak vystrihala sama v prítmí kúpeľne. Displej som otrčila Brenda. „Zdá sa to iba mne alebo je to fakt zvláštny účes?“

Brenda sa udivene zasmiala. „Je trochu zvláštny, ale neprekvaňuje ma to.“

„Ako myslíte, Brenda... Aj tak ma máte rada.“

Brenda nadvihla obočie. „A ty máš zase rada quinou.“

„Pozvite ma na obed a zistíme, či je to pravda.“ Zahľadela som sa na displej. Bolo to záchranné lano, ktoré viedlo k mojim priateľom a rodine – ku všetkému dôležitému. Hoci som stratila

pamäť, strata mobilu bolo niečo celkom iné. Skrývali sa v ňom všetky e-maily, esemesky, facebook, twitter, instagram... Záležalo vôbec na tom, že spomienky mi vyfučali z hlavy? Všetko dôležité predsa nájdem v mobile. Spoľahlivé informácie a digitálne dôkazy.

Vrátane svojho mena...

2. KAPITOLA

Softvér na rozoznávanie tváří rozpoznal moje črty a displej na mobile sa odomkol. (Konečne ma niekto spoznal!) „Siri, ako sa volám?“

„Ahoj, kráska. Voláš sa Mia.“

„Siri, myslela si Elizabeth?“ Mala som pocit, že mám elegantnejšie meno než Mia. Mia sa hodilo niekomu, kto hrá volejbal alebo fúka do flauty. Bolo to meno pre dievča, ktoré si každé leto zarobí dvesto-päťdesiat dolárov strážením detí. Vystihovalo niekoho, kto má rád jahodovú zmrzlinu a stále nosí vlasy zopnuté do chvosta. Elizabeth bolo dievča so svetlou budúcnosťou, kočka, ktorá by sa dostala do kongresu alebo by z nej mohla byť doktorka. Musela som byť dôležitá, keď som sa v utorok vybrala niekam v kokteillových šatách.

„Nie, kráska, voláš sa Mia.“

Zamračila som sa do mobilu. „Mia... Mia,“ zopakovala som. „Čo si o tom myslíte?“ pozrela som na Brendu s nádejou v očiach.

Brenda ma pohľadila po ruke. Mentolka jej sotva osviežila kávový dych. „Mia, hoď minulosť za hlavu.“

Možno mi naozaj dovolí prespávať na gauči.

„Siri, aké je moje priezvisko?“

„Neviem, kráska.“

„Prečo ma stále volá kráska?“

Brenda sa uškrnula. „Zrejme si si dala takú prezývku, kráska.“ Zdalo sa, že zdravé sebavedomie mi nechýbalo.

Do izby vošla sestrička Cindy, ktorá očividne vedela, že si práve načítavam spomienky. V epizóde nemocničných klebiet zo štvrtého poschodia som tento týždeň hrala hlavnú úlohu. „Len si predstav, že môžeš byť ktokoľvek. Možno si doktorka, právnička, herečka alebo...“ Prezrela si ma od hlavy po päty a povedala: „Neviem prečo, ale podľa mňa pracuješ pre nejakú leteckú spoločnosť.“

„Ehm... Vďaka...“ Bol to kompliment? Sestričky vôbec nechápali, aké je to stratiť pamäť. „Dámy,“ začala som, „nejde predsa o to, že by som dostala šancu začať odznova.“

„Ale áno... Keby som ja na dva dni upadla do kómy a po prebudení zistila, že som geniálna vedkyňa alebo supermodelka, tak by som...“ Cindy zdvihla ruky dlaňami ku mne, akoby to bola najúžasnejšia vec, aká by sa jej mohla prihodiť. Ani sa nečudujem, že nikto nebral moju situáciu vážne. Všetci by nepochybné najradšej zabudli, kým sú.

„Možno patíš do kráľovskej rodiny. Mohla by si byť princezná, ktorá tu bola na oficiálnej návšteve a oddelila sa od kráľovského sprievodu. Keď sme ťa prijali, mala si na hlave korunku. Hoci decentnú, akú by si princezná dala na večierok po zápase konského póla, ale aj tak...“

Hm... Tieto sestričky priveľa pozerali telku. Po prihlásení do bankového účtu určite zistím, že mám na kreditke dlhy a na krku niekoľko študentských pôžičiek. Veď som sa prebrala v Amerike... No aspoň vo mne zapálili iskierku nádeje. Dúfala som, že som aspoň vyštudovala nejakú výšku. Ak aj nie, vedela som, že som dôležitá, veď som mala korunku, a tá predsa naznačuje dôležitosť (a gráciu).

Zahľadela som sa na displej mobilu, ktorý pripomínal vyleštené čierne zrkadlo, a klepla som na ikonu správy, no nenašla som tam žiadne esemesky. V aplikácii nebola ani jedna konverzácia. Ako to bolo možné?

Keď som tú anomáliu ukázala sestričkám, Cindy skonštatovala: „Aha, aj ty to máš...“

„Čo mám?“

„Asi trpíš obsedantno-kompulzívnu poruchou a vždy mažeš všetky správy.“

„Prečo by som to robila?“

Cindy sa na mňa zahľadela, akoby mi prezrádzala niečo, čo by malo byť zdôraznené dramatickou zvučkou zo seriálu *Zákon a poriadok*, a povedala: „Asi dačo skrývaš. Zrejme pôjde len o oplzlé esemesky, ibaže... by si bola princezná. V tom prípade by si nechcela, aby sa k tvojim súkromným správam dostali paparacovia a zverejnili ich v novinách.“

Myslím, že som len praktická a nenechávam si v mobile staré konverzácie, ktoré by mi zbytočne zaberali miesto, ktoré môžem využiť na dôležitejšie veci, napríklad...

Otvorila som si zoznam kontaktov. „Odkiaľ mám začať?“

„To je hádam jasné. Zisti, či tam nemáš priateľa...“ zahľadela sa mi na vlasy, „... alebo priateľku?“

„Priateľa. Aspoň myslím...“ Keby som mala frajera, asi by som si ho uložila pod jeho skutočným menom, no ktovie, či vôbec nejakého mám. Ak áno, aj tak sa s ním asi rozídem. Kde bol, keď som si rozbila hlavu? Intuitívne som cítila, že nie som vydatá. (Nemala som prsteň.) Okrem toho, kokteillové šaty a vodka v krvi nenaznačovali, že by som už bola pani.

Brenda si založila ruky vbok a očividne nečakala, že zistím, že som lekárka alebo rocková hviezda. „Hľadaj v zozname mamu alebo otca. Tí ti teraz pomôžu najviac,“ prehovorila.

Vďaka, Brenda, konečne rozumná reč. Určite som nebola princezná ani doktorka. Keby som pracovala ako lekárka, asi by som v tom nebola veľmi dobrá a predpisovala by som lieky

každému, kto by si ich odo mňa vypýtal. Minimálne Brenda si to myslela.

V zozname kontaktov som sa dostala k písmenu M. Super, našla som tam mamu! Zhlboka som sa nadýchla a zatvorila oči. Asi sa o mňa bála. Možno aj zašla na políciu a nahlásila, že som nezvestná. Ktovie, či voňala po jablkovom koláči, alebo neznášala varenie a jedla len mrazené polotovary. Nevedela som si predstaviť, ako by mi zachránila život.

Čakala som, kým zdvihne, a srdce mi bilo ako divé. O chvíľu zistím, či som ako pacient s amnéziou vyhrala lotériu. Potichu som sa modlila. No tak, matička! Bože, daj, aby ma mama zachránila. Keď som sa už k tomu dostala, verila som vôbec v Boha?

Jedno, dve, tri, štyri zazvonenia. Premýšľala som, aký jej nechám odkaz. *Mama, to som ja, Mia. Ležím v nemocnici, ale som v poriadku.* Dúfala som, že mi všetko vyrozpráva: koľko bodov som získala na prijímacích skúškach na vysokú školu, aké jedlo mám najradšej, akých som mala frajerov a... Človeče, kde som vlastne nechala auto?

Myšlienkové pochody mi pretrhla automatická odpoveď. „Číslo, ktoré voláte, bolo odpojené.“

Doriti!

Brenda so Cindy na mňa netrpezlivo hľadeli. „Nemám na mamu správne číslo.“ To neveštilo nič dobré. Bolo by iné, keby som nemala na mamu žiadne číslo, keby sme sa odcudzili alebo by zomrela. Lenže ja som mala nesprávne číslo. To bolo zvláštne.

„Siri, zavolaj domov,“ rozkázala som.

Hovor prijala stará pani s roztraseným hlasom. „Dobrý deň, dovolali ste sa k Nelsonovcom.“ Predstavila som si, že to bola azda akási teta Em a možno som bývala kdesi v Kansase. „Tu je Mia.“

„Mary?“

„Nie, Mi-ja.“

„To bude asi omyl, moja.“

Nemala som žiadnych blízkych? Nepochybne som bola mileniálka, ale aj mileniáli majú mamy.

Skúsila som to ešte raz. Nieкто z mojich kontaktov ma predsa musel poznať. Klepla som na posledné volané číslo – bola to nejaká Crystal. Možno bola moja kamarátka, sestra alebo nieкто, kto ma pozná. Bola som presvedčená, že ma pozná. Pred pár dňami som sa s ňou rozprávala tri minúty a dvadsaťosem sekúnd.

Zdvihla po prvom zazvonení. „Prosím?“

„Ahoj, tu je...“ zasekla som sa. Vlastné meno mi znelo zvláštne, a nie preto, lebo by sa mi nepáčilo (nie, nepáčilo sa mi), ale skôr preto, lebo mi bolo úplne cudzie. Ako keď mačke trvá niekoľko mesiacov, kým si zvykne, že ju človek volá Marmeláda a nie Kit Kat. Popravde, nespomínala som si, že by som mala mačku, no Kit Kat by bolo pre ňu oveľa vhodnejšie meno. (Mala som rada mačky?) „Tu je Mia.“ Cítila by som sa rovnako, aj keby som sa predstavila Kit Kat. „Neviem, či si ma pamätáš,“ začala som. Po líci mi stiekla slza.

Po chvíľke odpovedala. „Načo mi voláš? Povedala som ti, že som s tebou skončila.“

Zložila. No, doriti! Bola som v háji a zrejme som bola úbožiačka, pri ktorej by človek predpokladal, že v utorok večer sa ocitne na urgentnom príjme v kokteilových šatách. Mobil som si položila do lona a snažila sa skryť beznádej, aby som nevyzerala ako najväčší zúfalec z akéhosi country videoklipu. Aj keď Brenda bola bezpochyby moja jediná morálna opora, nechcela som, aby to brala ako povinnosť.

„Som v pohode. Zdá sa, že s Crystal sme si neboli veľmi blízke.“ To som povedala ešte veľmi slušne. „Idem si trochu oddýchnuť.“

Kolko sklamaní dokáže dievča zniesť krátko po tom, čo prežilo vážny úraz hlavy?

Brenda pozrela na hodiny. „Je čas na obed. Chceš si niečo objednať?“ Keď som neodpovedala, navrhla mi výber sama. „Vajíkový šalát je celkom dobrý. Nie je síce taký chutný ako hamburger, ale ujde to.“ Tvárila sa, akoby sa nič nestalo.

Kto by dokázal myslieť v takejto situácii na vajíkový šalát?

„Je naozaj dobrý, zlatko.“

Cindy pritakala. „Znie to nechutne, no každý ho má rád.“

„Je v ňom cibuľa?“

Brenda pokrútila hlavou.

Čo by som pre ňu neurobila?! „Dobre teda. Dám si vajíkový šalát. A mohli by ste niektorá znova zapnúť Kardashianky?“

Po ďalšom maratóne, počas ktorého som si pozrela takmer celú sériu relácií o Kardashiankách, mi ktosi zaklopal na veraje dverí – bol to doktor Patel, ktorý sa tentoraz očesal a zdalo sa, že bol odýchnuťší než predtým. Odložila som mobil, ktorý mi neposkytol žiadne ďalšie informácie – mala som v ňom len zopár aplikácií: na predpoveď počasia, na prístup do bankového účtu, facebook (ktorý som zjavne veľmi nevyužívala) a nejakú neznámu zoznamovaciu aplikáciu.⁵ „Mia, pripravil som vám prepúšťaciu správu.“

„Prepúšťaciu správu?“

Doktor prikývol. „Áno. Zo zdravotného hľadiska nevieme pre vás urobiť už nič. Chce to len čas a, ako som spomínal, musíte sa obklopiť ľuďmi a vecami, ktoré sú vám dobre známe.“

⁵ Rush? Čo sa stalo s tindrom? Niežeby som teraz chcela ísť na rande... Skôr si začnem zháňať jedlo a strechu nad hlavou. ☺

„Pán doktor, ale ja o sebe nič neviem.“ Poznala som len svoje meno. Netušila som dokonca ani to, aké mám priezvisko... Ibaže by to bolo FaktickyJa, idiotská nezmyselná prezývka, ktorú som si namiesto skutočného mena uviedla do všetkých aplikácií. Nedokázala som si o sebe vyhľadať nič ani na googli. Môj mobil bol digitálny odpadkový kôš. Nikto mi nezavolať, nemala som kam ísť a okrem nemocničnej postele mi neostal žiadny iný nocľah. „Nemohla by som tu zostať ešte jeden deň?“

O dve hodiny ma Brenda na vozíčku odviezla von z nemocnice. Mala som na sebe oblečenie, v ktorom som vraj prišla: citrónovožlté kokteillové minišaty. Boli značky Prada⁶, mali priliehavý korzet s flitrami a tenké ramienka. Topánky a plášť (áno, naozaj) mi ladili so šatami. Plášť (popravde išlo o pelerínu) sa nad jedným ramenom uväzoval veľkou, voľne visiacerou mašľou.

Korunku som nechala pre Cindy v miestnosti pre sestričky. Možno ju poteší. Do kabelky posiatej falošnými drahokamami sa mi zmestil akurát mobil. Našla som v nej pokladničný bloček, podľa ktorého som kupovala minerálku, tenké sponky do vlasov a tiež dva neznáme kľúče na kľúčenke v tvare zajačej labky. Mala som v nej aj červený rúž značky Chanel (!) v odtieni pirát. (Ďakujem, Chanel. Presne toto som potrebovala.)

Až na krvavé fľaky pri hrdzavočervenom spodnom leme peleríny, ktorá mi nepripadala až taká strašná, som vyzerala celkom dobre. „Prepáč, zlatko, no nepodarilo sa nám vyprať to. Treba to odniesť do čistiarne,“ ospravedlnila sa Brenda.

Vstala som z vozíčka a zhlboka sa nadýchla. V rýchлом slede sa okolo mihali autá. Cítila som sa ako superhrdinka, ktorá sa chystala skočiť na strechu idúceho vlaku, no bola som len

⁶ Bola som bohatá alebo som si ich požičala?